

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716207544
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8716207544.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: B. N., C.. XX.XX.XXXX, S. B. XX, XXX XX B., zastúpenej W. N.Á., C.. XX.XX.XXXX, S. B. XX, XXX XX B., proti žalovanému: Y.. W. Š., C.. XX.XX.XXXX, S. B. XX, XXX XX B., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Olejár, s. r. o., IČO: 47 253 070, so sídlom Mnoheľova 839/10, 058 01 Poprad, o neplatnosť notárskeho osvedčenia s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 7C/189/2016-188 z 8. apríla 2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. 2.1 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že notárka spísala notársku zápisnicu č. N 137/89, NZ 140/89 obsahujúcu osvedčenie o vydržaní vlastníctva žalovaného k pozemku - parcelné č. XXX, druh pozemku lúka o výmere 1358 m² nachádzajúceho sa v katastrálnom území Mengusovce, ktorá bola titulom pre zápis vlastníckeho práva žalovaného k uvedenej parcele do katastra nehnuteľností, na základe relevantných dôkazov. Medzi tieto dôkazy patrilo prehlásenie B., M. a M. Q. z 11. júla 1988, v ktorom menovaní prehlásili, že parcelu č. XXX o výmere 1358 m² (predtým parcela č. XXX) darovala Y. W. Š.O. jeho a ich stará mama a svokra H. Q., C.. XX.XX.XXXX v roku 1978, s týmto darovaním súhlasia, nemajú voči nemu žiadne námietky a v prípade, že darovanie nebude úradne (štátnym notárstvom, súdom) brané do úvahy, zriekajú sa bezplatne vlastníctva a všetkých vlastníckych práv na uvedený pozemok - podielov z uvedeného pozemku v prospech Y. W. Š.. Rovnako aj vyhlásenie žalovaného z 2. decembra 1988, z ktorého nepochybne vyplývajú okolnosti nadobudnutia vlastníctva a užívania predmetnej nehnuteľnosti starými rodičmi žalovaného a následne ním samým, ako aj skutočnosť, že starí rodičia mu túto nehnuteľnosť darovali a čestné prehlásenie z 18. decembra 1988, v ktorom W. U., B. U. a B. V. ako dedičia po W. U. veľkom a B., rod. B. prehlásili, že nemajú námietky voči vydaniu osvedčenia o vydržaní žalovanému. K týmto dôkazom patrili aj vyjadrenie MNV Mengusovce z 20. decembra 1988, z ktorého vyplýva, že parcelu č. XXX od roku 1947 nepretržite a nerušené ako vlastníci užívali M. Q. a H. Q., rod. U. a prehlásenie MNV Mengusovce, že vyhlásenia Y. W. Š. o parcele č. XXX sú pravdivé. Žalovaný je výlučným vlastníkom pozemku - parcelné č. XXX/X, druh pozemku trvalý trávny porast o výmere 1292 m² zapísaného na LV č. XXX pre katastrálne územie

Štôla, obec Štôla, okres Poprad, keďže 25. októbra 2011 z tohto pozemku predal časť o výmere 66 m² manželom T., dôkazom čoho je LV č. XXX pre katastrálne územie Štôla, obec Štôla, okres Poprad.

2.2 Pravdivosť tvrdení žalovaného o stavbe plotu súd prvej inštancie vyvodzoval z listinných dôkazov predložených žalovaným, a to zo žiadosti žalovaného o povolenie oplotenia parcely č. XXX z 10. mája 1989 adresovanej MNV Mengusovce a súhlasu MNV Mengusovce s touto žiadosťou z 18. mája 1989, ale aj z výpovedí väčšiny svedkov, ktorí zhodne tvrdili, že oplotenie staval žalovaný so synmi niekedy v roku 1990.

2.3 Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na podaní žaloby, pričom jej právne postavenie by sa v prípade vyhovneniu žaloby nezmenilo, keďže zrušením uznesenia o vydržaní by sa nestala vlastníčkou tejto nehnuteľnosti, pretože táto nehnuteľnosť by bola predmetom dedičského konania po matke strán sporu. Rovnako by s ohľadom na právne skutočnosti súvisiace s týmto pozemkom, ktoré nastali v minulosti, nebol možný zápis priaznivého rozsudku do katastra nehnuteľností v zmysle § 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastrí nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) (ďalej len „katastrálny zákon“). Zároveň súd konštatoval, že žalovaný je v katastrí nehnuteľností zapísaný ako vlastník pozemku na základe osvedčenia o jeho držbe od 20. marca 1989, čím nadobudol právne postavenie oprávneného držiteľa v súlade so zákonom a uplynutím desiatich rokov sa stal výlučným vlastníkom pozemku a zaniklo vlastnícke právo doterajších vlastníkov.

2.4 Súd prvej inštancie vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti žalobu zamietol. Súčasne dodal, že žalobkyňa si ten istý nárok (parcely č. XXX, k. ú. Štôla) uplatnila už aj v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21C/2/2010, v ktorom bola jej žaloba o neplatnosť darovacej zmluvy zamietnutá a tento rozsudok bol potvrdený aj odvolacím súdom. Táto skutočnosť však netvorila prekážku res iudicata pre prebiehajúce konanie, keďže súd o pripustení zmeny žaloby nerozhodol samostatným uznesením, ani týmto rozsudkom.

2.5 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb., § 124, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 34 ods. 1, 2 katastrálneho zákona.

2.6 O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a s ohľadom na plný úspech žalovaného priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Namietala, že na súdnych pojednávaniach preukázala, že žalovaný pred týmto pokútnym vydržaním, ani potom, nikdy nebol dobromyseľným držiteľom tejto matkinej nehnuteľnosti a už vôbec nie to, že by sa počas celej nepretržitej desaťročnej povinnej vydržacej doby o tento pozemok staral, ani pred týmto pokútnym vydržaním, ani potom, a preto nikdy túto nehnuteľnosť riadnym spôsobom nevydržal. Mala za to, že z fotografií urobených začiatkom apríla roku 2020 je neprosto preukázané, že oplotenie tohto pozemku je staré najmenej 25 až 30 rokov a počas tejto doby na tomto pozemku nikto ani prstom nepohol. Ďalej tvrdila, že súd prvej inštancie nepochopiteľne bagatelizoval aj ďalší ňou predložený dôkaz, ktorý zásadne dokazuje tento podvod žalovaného na vlastnej mame, ktorými sú dve písomné vyhlásenia ich mamy napísané za prítomnosti ošetrovateľského personálu v zariadení opatrovateľskej služby vo Svite a overené tajomníčkou súdnej komisárky 6. marca 2007 a 12. marca 2007, v ktorých ich mama uviedla ako chce, aby bolo s jej majetkom naložené. Zároveň prosila odvolací súd, aby v rámci príčinnej súvislosti s týmto podvodným prepisom pri rozhodovaní nahliadol aj do dvoch výpovedí žalovaného pre policajnými vyšetrovateľmi v súvislosti s krádežou celoživotných úspor ich mamy a podvodom s jej peniazmi, ktoré mala dostať od Národnej diaľničnej spoločnosti za predaj časti pozemkov. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa prosila odvolací súd o také rozhodnutie, ktoré neporuší jej oprávnené zákonné dedičské majetkové práva.

4. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný podaním z 10. júna 2020. Uviedol, že doklady predložené žalobkyňou spolu s odvolaním, rovnako ako mnohé z tvrdení ňou uvádzaných v odvolaní nesúvisia s predmetom tohto sporu. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa podaním z 24. júna 2020. Zopakovala podstatné argumenty týkajúce sa zrušenia podvodného prepísania matkinej pôdy v obci Štôla a krádeže matkiných

peňazí, ktoré jej vyplatila Národná diaľničná spoločnosť, uvádzané už vo svojich predchádzajúcich podaniach.

6. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný podaním z 13. júla 2020. Tvrdil, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení neuvádza žiadne nové skutočnosti a opakovane navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobkyňou a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

11. Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

12. Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

13. Podľa § 2 ods. 1, 2 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov v znení platnom v čase vydania osvedčenia o vydržaní, na základe osvedčenia notára ďalej len „osvedčenie“) vydaného za podmienok uvedených v tomto zákone sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v tomto osvedčení. Ak do 10 rokov odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností podľa odseku 1 neuplatní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov vlastnícke právo k nehnuteľnosti takto zapísanej iná osoba, stáva sa zapísaná osoba vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania;

to platí aj pre prípad, keď nehnuteľnosť v tejto lehote bola prevezená na inú osobu, než ktorá je uvedená v osvedčení.

10. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

11. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že na súdnych pojednávaniach preukázala, že žalovaný nikdy nebol dobromyseľným držiteľom predmetnej nehnuteľnosti, tak odvolací súd konštatuje, že mu nie sú známe a ani žalobkyňa v odvolaní nekonkretizovala žiadne dôkazy, ktorými mala túto skutočnosť v konaní na súde prvej inštancie preukázať. Fotografiu, na ktorej je oplotenie pozemku, nemožno za žiadnych okolností hodnotiť ako dôkaz toho, že žalovaný nebol v minulosti dobromyseľným držiteľom tohto pozemku.

12. V súvislosti s vyhláseniami, v ktorých podľa žalobkyne matka strán sporu uviedla, ako chce, aby bolo s jej majetkom naložené, odvolací súd zdôrazňuje, že podľa § 476b Občianskeho zákonníka závet, ktorý porúčiteľ nenapísal vlastnou rukou, musí vlastnou rukou podpísať a pred dvoma svedkami súčasne prítomnými výslovne prejaviť, že listina obsahuje jeho poslednú vôľu. Svedkovia sa musia na závet podpísať. Predkladané listiny však tieto kritéria nespĺňajú, a preto ich nemožno kvalifikovať ako závet. Napriek tomu, odvolací súd podotýka, že ak by aj tieto listiny obsahovali všetky náležitosti vyžadované zákonom pre závet, tak v čase ich spisania, resp. podpísania matka strán sporu nebola vlastníčkou predmetného pozemku, teda nemohla rozhodovať o nakladaní s touto nehnuteľnosťou, vlastníkom ktorej bol už vtedy niekoľko rokov žalovaný.

13. Čo sa týka výpovedí žalovaného pred policajnými vyšetrovateľmi ohľadom krádeže celoživotných úspor mamy sporových strán a podvodu s jej peniazmi, ktoré mala dostať od Národnej diaľničnej spoločnosti za predaj časti pozemkov, podľa názoru odvolacieho súdu medzi týmito výpoveďami a predmetom sporu absentuje žalobkyňou tvrdená príčinná súvislosť, a preto odvolací súd považuje za nedôvodné zaoberať sa týmito výpoveďami, ako aj prihliadať na ne pri svojom rozhodovaní.

14. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že Najvyšší súd v rozsudku z 29. januára 2008, sp. zn. 2 Cdo 11/2017, ako i v rozsudku z 21. decembra 2009, sp. zn. 4 MCdo 24/2008 uviedol, že „podstatou činnosti notára pri vydávaní osvedčenia, na rozdiel od spisovania právnych úkonov, je len zaznamenať dej, ktorý sa pred ním odohráva. Pri osvedčovaní notár nezasahuje do deja, účastníka nepoučuje a ani nedozerá na to, či obsah nastávajúcej skutočnosti alebo urobeného vyhlásenia je v súlade so zákonom. Rovnako tak ani nezodpovedá za to, či sa pred ním urobené vyhlásenie, (ne)prieči zákonu. Už samotné vedomie účastníka o tom, že notár na jeho žiadosť uskutočňuje záznam o ním uvedených skutočnostiach, by ho malo viesť k tomu, aby ním urobené vyhlásenie zodpovedalo príslušným právnym predpisom. Význam osvedčenia spočíva v tom, že príslušná notárska zápisnica je dôkazom o tom, že úkon (vyhlásenie) bol urobený, akým spôsobom a kedy sa tak stalo, pričom pravdivosť toho, čo sa osvedčuje alebo potvrdzuje platí dovtedy, kým nie je dokázaný opak. Zo samotnej podstaty činnosti notára spočívajúcej v osvedčovaní právne významných skutočností je zrejmé, že žaloba o neplatnosť takéhoto osvedčenia vydaného notárom, do úvahy neprichádza. Notársky poriadok preto ani nemá osobitné ustanovenie, ktoré by umožňovalo osobe tvrdiacej o sebe, že bola vydaným osvedčením dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť osvedčenia. Rovnako ani hmotné právo (Občiansky zákonník, Obchodný zákonník) nemá zákonné ustanovenia, ktoré by umožňovali dotknutej osobe domáhať sa (ne)platnosti osvedčenia vydaného notárom. V hmotnom práve sa nachádzajú len zákonné ustanovenia, ktoré upravujú platnosť právneho úkonu. Ak teda v posudzovanej veci súd prvej inštancie žalobu uplatnenú žalobkyňou, ktorou sa domáhala, aby súd určil, že osvedčenie vyhlásenia žalovanej o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vyššie uvedeným, urobené formou notárskej zápisnice je neplatné, zamietol, rozhodol vecne správne.“ Žaloba o určenie neplatnosti osvedčenia, resp. notárskej zápisnice obsahujúcej osvedčenie prípustná nie je, keďže vyhlásenie o právnej skutočnosti v

notárskej zápisnici nie je právnym úkonom, ale iba záznamom o účastníkovi tvrdených skutočnostiach. Určenia neplatnosti právneho úkonu sa nemožno domáhať tam, kde predmetom určenia nie je právny úkon. Notárska zápisnica je len formou, ktorou sa právne úkony spisujú, z čoho potom jednoznačne vyplýva, že určenia neplatnosti formy, resp. spôsobu spísania právneho úkonu sa domáhať nemožno. V prípade zápisu vlastníckeho práva záznamom na základe notárskej zápisnice o vydržaní je formou ochrany dotknutého (dovtedy v evidencii nehnuteľností zapísaného) vlastníka podanie žaloby o určenie svojho vlastníckeho práva, resp. o určenie nevlastníctva žalovaných, otázka naplnenia podmienok vydržania uvedená v osvedčení sa posudzuje len ako predbežná otázka, nie teda (relatívna) neplatnosť ich úkonu (prehlásenia) pojatého do notárskej zápisnice alebo úkonu notára, a teda platí už vyššie uvedené, že žaloba o určenie neplatnosti osvedčenia, resp. notárskej zápisnice obsahujúcej osvedčenie prípustná nie je. V súvislosti s verejnou povahou listín § 205 CSP upravuje, že listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak. S poukazom na citované ustanovenie osvedčenie vydané notárom o právne významnej skutočnosti má povahu verejnej listiny (nie povahu právneho úkonu). Notársky poriadok upravuje v § 37 jednu výnimku: „Notár nesmie spisovať a vydávať verejné listiny vo veciach, v ktorých je účastníkom on alebo jemu blízka osoba (§ 116 Občianskeho zákonníka). To isté platí v prípadoch, ak by úkon priniesol prospech notárovi alebo jemu blízkej osobe. Listina, pri vyhotovení ktorej notár nepostupoval v súlade s týmto ustanovením, nie je verejnou listinou.“ Notár je povinný pri výkone notárskej činnosti s odbornou starostlivosťou právne vyhodnotiť všetky rozhodné skutočnosti. V preskúmvanej veci to znamená tak tie, ktoré sú obsiahnuté v tvrdení účastníka konania, čiže v jeho vyhlásení, ako aj tie, ktoré sú obsiahnuté v listinách, ktoré na potvrdenie svojich tvrdení notárovi predkladá. Vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva notár osvedčí len v prípade, že nevystane žiadna pochybnosť o tom, že vyhlásenie o vydržaní obsahuje tvrdenia o splnení podmienok vydržania a vyhlasujúci zároveň predložil notárovi dôkazy, ktoré to potvrdzujú, ako aj doklady, ktoré sú povinnou prílohou jeho žiadosti v zmysle § 63 písm. a/ bod 1, 2, prípadne 3 Notárskeho poriadku. Možno preto uzavrieť, že žalobkyňou vymedzená právna otázka bola rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu vyriešená a pri riešení tejto otázky sa súd prvej inštancie neodklonil od žiadneho rozhodnutia najvyššieho súdu.

14. Za týchto okolností považuje odvolací súd postup súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol v celom rozsahu za správny a skutočnosti namietané žalobkyňou v odvolaní za nespôsobilé prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku.

15. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

16. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobkyne za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 % a zároveň žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).